

[Henry Sørensen.]

prisdannelse fremkommer, eller om landingerne skal ske på grundlag af direkte aftaler mellem den pågældende danske industridrivende og de pågældende udenlandske fiskere eller deres rederier. Man må her huske på, at den danske fiskeindustri ikke har noget koordineret salgsskema eller udover nogen fælles form for markedspleje, som kan give den af fiskeriministeren efterlyste fasthed i afsætningen. Hver virksomhed er jo nok i sig selv, og hver enkelt virksomhed har sine problemer med hensyn til råstoftilførsler, salg og indbyrdes konkurrence, og de har dem formentlig også til forskellige tider. Det ser for mig ud, som om der her foreligger en opgave for industrien at tage fat på at løse; det tror jeg vil være heldigt for industrien selv og for vor afsætning som sådan, men selvfølgelig også for fiskerne, der da vil få ganske anderledes oversigt og fasthed i priserne i førstehåndsleddet og dermed i deres fiskeri til industrien.

Jeg tror også, at spørgsmålet om import udefra, hvis det overhovedet herefter bliver aktuelt, vil kunne forenkles betydeligt, nemlig allerede som følge af et ganske anderledes kendskab til det til enhver tid herskende aktuelle prisniveau på vore udenlandske markeder og i konsekvens heraf det niveau, førstehåndspriserne herhjemme med rimelighed vil rette sig efter. Herom hersker der i øjeblikket ingen større klarhed, og det er mit indtryk, at konservesindustrien, som jo har foranlediget denne sag rejst, heller ikke har vist nogen interesse i at skabe denne klarhed.

Ikke mindst på denne baggrund vil jeg gerne spørge, om ministeren tænker sig nogen sikkerhed for skadelige virkninger rent prismæssigt, som direkte landinger af subsidieret, udenlandsk fisk kan medføre for de danske fiskeres landinger. Jeg henviser her til det tilsvarende landingsforbud i den norske lov om Norges fiskerigrænser m. v. Heri hedder det, at kongen ved forskrift eller ved tilladelse i det enkelte tilfælde kan gøre undtagelser fra forbuddet dels ved overenskomst, som af hensyn til fiskerinæringen er indgået mellem Norge og fremmede stater — dette svarer altså til vor lovs bestemmelser om internationale aftaler, dog altså med den forskel, at hen-

synet til fiskerinæringen ikke er særlig fremhævet hos os — dels ved havari el. lign. — det er vist almindelig international kutyme — samt dels når ilandbringelsen ikke antages at ville modvirke stabile og gode pris- og afsætningsforhold ved førstehåndsomsætningen og den videre omsætning og eksport.

I Norge har man altså på forhånd sikret priserne i førstehåndsomsætningen og afsætningsforholdene i alle led, så deres stabilitet ikke bliver berørt af de udenlandske landinger, hvortil der undtagelsesvis ved kongelig resolution kan gives tilladelse, og det er nærliggende for mig at spørge fiskeriministeren: vil ministeren kunne tiltræde, at en tilsvarende sikkerhedsklausul for fiskerierhvervet som den norske kommer ind i det foreliggende lovforslag? Er det med en sådan tilføjelse uden interesse for ham og den del af fiskeindustrien herhjemme, som står bag ønsket om lovforslagets gennemførelse, eller finder ministeren måske, at det er en for stor indskrænkning i den bemyndigelse, han her udbeder sig af det høje ting? Endvidere: skal det være det danske fiskeeksportudvalg, hvori det udøvende fiskeris repræsentanter er i betydeligt mindretal, som er tænkt at skulle rådgive fiskeriministeren i de enkelte mangelsituationer?

Som jeg nævnte før, hænger den foreliggende sag, hvor talen er om at åbne for udenlandsk basisfiskeri, sammen med betydelige principielle spørgsmål om forbehold af fiskeriterritoriets udnyttelse for landets egne fiskere. Jeg henviser herved til bemærkningerne til lovforslaget om den nugældende saltvandsfiskerilov af 1965 § 1, stk. 5, hvori det fremhæves, at forbuddet mod om-ladning af fiskefangster på dansk fiskeriterritorium også omfatter forarbejdning og transport af fisk og fiskeprodukter direkte fra søen til danske landingspladser. Det svarer, så vidt jeg ved, til almindelig international opfattelse, og selv om handelsministeriet på daværende tidspunkt mente, at landinger direkte fra søen måtte ligestilles med anden import i valutalovens forstand, modsatte man sig dog ikke herfra den foreslåede klargørelse, idet man nøjedes med at konstatere, at bestemmelsen ville øge mulighederne for en udvidelse af liberaliseringen af importen på den bunden liste. Denne liberalisering har jo fundet sted